

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **V. I.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem v ČR X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2021, č. j. OAM-114/LE-LE05-LE05-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2021, č. j. OAM-114/LE-LE05-LE05-2021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“) zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Předně žalobce v podané žalobě v zásadě obecně namítl, že žalovaný v průběhu správního řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), ustanovení § 3 správního řádu ve

- spojení s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, ustanovení § 16 zákona o azylu, ustanovení § 12 zákona o azylu, ustanovení § 14 zákona o azylu, ustanovení § 14a zákona o azylu, ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, ustanovení § 52 správního řádu a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Následně žalobce uvedl, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu, přičemž tyto důvody žalovanému sdělil v rámci své věrohodné výpovědi. Dále odkázal na ustanovení § 23 písm. c) zákona o azylu a namítl, že zdroje informací užití žalovaným obsahují o situaci v zemi původu pouze obecné informace a všechny pochází přímo od žalovaného, který sám o jeho žádosti rozhoduje. V této souvislosti žalobce rovněž konstatoval, že žalovaný nevyužil žádný z veřejně dostupných zdrojů např. od neziskových organizací, pročez použité informace jistě nelze považovat za přesné a pocházející z různých zdrojů. V napadeném rozhodnutí poté žalovaný podle něj nereflktuje nedostatky ve fungování bezpečnostních složek a justičního systému a využívá pouze informace, které lze použít pro jeho argumentaci. Také žalobce odkázal na zprávu označenou jako „USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2020 – Ukraine“, ze které je podle něj patrné, že vláda práva není na Ukrajině běžně respektována a dochází k závažnému porušování lidských práv a nedostupnosti ochrany ze strany státu.
 4. Rovněž žalovaný dle názoru žalobce dostatečně neodůvodnil, proč považuje případnou pomoc ukrajinských orgánů v jeho konkrétním případě za reálně dostupnou. Možnost využití vnitrostátní ochrany v zemi původu tak podle něj zůstala pouze v rovině nepřezkoumatelného tvrzení. V tomto ohledu poté odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, z nichž obsáhle citoval.
 5. Dle žalobce z uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro účely posouzení možnosti využití vnitrostátní ochrany v zemi původu před nestátními původci pronásledování nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze systémem poskytování ochrany před kriminálním jednáním. Stěžejní je naopak posouzení, jak tento systém funguje v praxi a zejména zda sám žalobce může spoléhat na zabezpečení účinné ochrany před pronásledováním. Ukáže-li se, že tento systém jeví určité nedostatky, měl by se žalovaný zabývat tím, zda po žalobci bylo rozumné požadovat, aby ochranu tohoto systému vyhledal. Dále žalobce uvedl, že žalovaný nijak neposoudil, jestli vnitrostátní ochrana v zemi jeho původu obecně bývá poskytována efektivně a jestli by skutečně byla poskytnuta i v jeho konkrétní situaci, přičemž on sám je přesvědčen, že nikoliv.
 6. Na závěr podané žaloby poté žalobce konstatoval, že mu na Ukrajině hrozí vážná újma, přičemž nemůže využít vnitrostátní ochrany, a měla mu tedy být udělena doplňková ochrana. Vyjádřil se také ve smyslu, že v jeho případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. S ohledem na výše uvedené tak navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
 7. Následně žalobce dne 8. 11. 2021 zaslal zdejšímu soudu poměrně nesrozumitelně formulované podání, které označil jako dodatek k žalobě, v němž se přihlásil k sociální skupině bývalých vojáků, bývalých vojenských policistů a účastníků bojových akcí na Ukrajině. Dále žalobce v tomto podání obšírně rozvedl svůj azylový příběh ohledně cesty do České republiky, strachu z vyhrožování a strachu z povinnosti nastoupit

vojenskou, přičemž odkazoval též na právní úpravu platnou na území Ukrajiny. Rovněž se vyjádřil tak, že je jeho chyba, že žalovanému nepředložil konkrétní důkazy a vysvětlení. V tomto ohledu poté uvedl, že vyšetřování bylo velmi rychlé, on byl zmatený, bál se mluvit a nevěděl, zda tlumočník přítomný u pohovoru není jednou z osob, které mu vyhrožovaly, pročez nevypověděl vše. Rovněž podotkl, že nevěděl, jak na dotazy reagovat, a že žalovaný nezapsal do protokolu o provedeném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vše a nevěnoval sděleným faktům náležitou pozornost.

8. Podání se shodným obsahem datované 22. 11. 2021 bylo poté zdejšímu soudu doručeno dne 24. 11. 2021. V zásadě obdobná tvrzení jako v těchto uvedených podáních (a další tvrzení týkající se řízení o povolení vstupu na území České republiky) uvedl žalobce rovněž v podání ze dne 5. 11. 2021 doručeném zdejšímu soudu dne 9. 11. 2021 a předaném k poštovní přepravě dne 5. 11. 2021.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 11. 2021 stručně shrnul obsah žalobcem podané žaloby, následně uvedl, že nesouhlasí s žalobními námitkami, a odkázal rovněž na obsah správního spisu. Konstatoval také, že postupoval v souladu se zákonem o azylu, jednotlivými ustanoveními správního řádu a zásadami správního řízení, zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si i potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Nepovažoval proto napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné či nezákonné.
10. Rovněž žalovaný podotkl, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, kterou Česká republika považuje s výjimkou Doněcké a Luhanské oblasti a poloostrova Krym za tzv. bezpečnou zemi původu, a že i v případě žalobce lze Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat. V této souvislosti poté poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, a uvedl, že se tvrzenými obavami žalobce podrobně zabýval na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Žalobce se podle něj v případě ohrožení může obrátit s žádostí o pomoc na příslušné ukrajinské bezpečnostní orgány, s nimiž v zemi původu žádné problémy neměl. Použité informace označil žalovaný za dostatečné, objektivní a aktuální, přičemž poukázal na to, že žalobce v průběhu řízení další informační zdroje doplňovat nenavrhoval.
11. Dle názoru žalovaného tedy žalobce v průběhu azylové procedury neprokázal, že v jeho případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Dále vyjádřil nesouhlas s názorem, že by vydané rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, k čemuž v obecné rovině odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
12. Žalovaný tak uzavřel, že žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, a s ohledem na výše uvedené navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
13. K dalším výše zmíněným podáním žalobce se poté žalovaný vyjádřil ve svém podání ze dne 2. 12. 2021, v němž uvedl, že se jedná o účelové a nepřípustné rozšíření žaloby nad rámec žalobních bodů po stanovené lhůtě. Nadto měl žalobce podle žalovaného možnost uvést skutečnosti zmíněné v těchto přípisech již v přípravném řízení, a proto by se jimi zdejší soud neměl dále zabývat.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
15. Žalobce podal dne 15. 9. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti a rovněž předvolán

k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 17. 9. 2021, když mimo jiné uvedl, že je narozen X v obci X ve Lvovské oblasti na Ukrajině, je státním příslušníkem Ukrajiny, X národnosti, dorozumí se ukrajinsky, je X vyznání, nemá politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani organizace, o politiku se nezajímá a je svobodný a bezdětný. Jako poslední místo pobytu ve vlasti uvedl adresu ve městě X v Zakarpatské oblasti. K průběhu cesty do České republiky se vyjádřil tak, že 15. 9. 2021 přiletěl ze Lvova do Pardubic, a když mu odepřeli vstup do České republiky, tak požádal o azyl. Rovněž uvedl, že předtím již v roce 2017 pobýval v České republice a dvakrát se pokoušel dostat do Evropské unie přes Slovensko, ale nepodařilo se mu to, jelikož má zákaz vstupu na území Evropské unie. V minulosti neměl udělena žádná víza ani povolení k pobytu v jiných státech a v České republice ani v jiných státech dosud nežádal o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval také, že jeho zdravotní stav je dobrý a nemá žádná zvláštní omezení ani potřeby. K důvodům své žádosti uvedl, že pokud se vrátí na Ukrajinu, zabijí jej separatisté z Doněcké nebo Luhanské oblasti, neboť proti nim bojoval v ukrajinské armádě, a tito separatisté vyhrožovali, že zabijí každého, kdo proti nim bojoval.

16. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 17. 9. 2021 za účasti tlumočnice ukrajinského jazyka žalobce blíže rozvedl skutečnosti uvedené v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně uvedl, že neměl potíže s vyřízením cestovního dokladu, na jehož základě vycestoval z Ukrajiny, a potíže neměl ani při odjezdu z Ukrajiny, pouze si při hraniční kontrole musel nechat udělat test na koronavirus. Na dotaz žalovaného, proč se pokoušel vstoupit na území Evropské unie, když sem má vstup zakázán až do roku 2028, odpověděl, že se chtěl dostat do České republiky a požádat zde o zrušení tohoto zákazu. Dále k opakovaným dotazům žalovaného uvedl, že se na Ukrajině bojí o život kvůli separatistům, a že by si chtěl najít práci, ne nutně v České republice, ale kdekoliv v Evropské unii. Na otázku, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že to již dvakrát říkal a opakovat to nebude, přičemž k důvodům své žádosti nechtěl nic dalšího dodat. Na Ukrajině nebyl nikdy trestně stíhán a kromě vyhrožování neměl na Ukrajině žádné problémy. K výhrůžkám následně konstatoval, že asi před jedním měsícem za ním přišel neznámý muž a řekl mu, že už mu nezbývá moc času a zabijí ho, přičemž motiv tohoto muže neznal. Dále žalobce podotkl, že separatisté dali na internet video, ve kterém tvrdí, že všechny Ukrajince zabijí za boj proti nim, ale to nebral vážně. Poté dodal, že uvedený muž také tvrdil, že ví, kdo je, a že proti nim bojoval. Proti separatistům bojoval od září 2014 do února 2015 a domnívá se, že vyhrožováno bylo i dalším lidem. K dotazu, proč mu začali vyhrožovat až po sedmi letech, vypověděl, že mu vyhrožovali i dříve prostřednictvím SMS zpráv z neznámých čísel, ale to nebral vážně. Na Ukrajině situaci nijak neřešil a na policii se neobrátil, protože ho ukrajinská policie podle něj neochrání a nic neudělá, což ví, jelikož někteří lidé se na policii obrátili, ale tam jim řekli, že nemají důkaz o spáchání trestného činu. Na závěr pohovoru žádal, aby se nemusel vracet zpět na Ukrajinu a aby dostal povolení jet do jiné evropské země, když nemůže zůstat v České republice. Na podporu svých tvrzení nechtěl doložit žádné doklady či dokumenty.
17. Součástí správního spisu byl i opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob týkající se žalobce, jehož obsahem byl 1 záznam o odsouzení, a také výpis z evidence nežádoucích osob týkající se žalobce. Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2021, č. j. OAM-114/LE-LE05-

- LE05-NV-2021, žalovaný rozhodl, že ve smyslu ustanovení § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu se žalobci vstup na území České republiky nepovoluje a ve smyslu ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu stanovil dobu, na niž se nepovoluje vstup do 13. 1. 2022.
18. Dále se ve správním spisu nacházel i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne X, č. j. X, jímž byl žalobce odsouzen za přečin X podle ustanovení X zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákoník**“), přečin X podle ustanovení X trestního zákoníku a přečin X podle ustanovení X trestního zákoníku mimo jiné k X.
19. Ve správním spisu byl poté založen i písemný materiál ze dne ze dne 30. 6. 2021, označený jako „Ukrajina, Informace OAMP - Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ (dále jen „**zpráva o situaci v zemi**“), ze kterého se Ukrajina podává jako bezpečná země s výjimkou části Luhanské a Doněcké oblasti a poloostrova Krym, kterýžto je ovšem *de facto* integrován do Ruské federace. Dále se z této zprávy o situaci v zemi podává, že Lvovská i Zakarpatská oblast byly pod kontrolou ukrajinské vlády a podle dostupných informací zde od roku 2015 nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům. Bezpečnostní situace na Ukrajině se od roku 2015 relativně uklidnila a nadále zůstávala klidná, s výjimkou situace na východě země, přičemž bezpečnostní incidenty se soustřeďovaly k tzv. linii dotyku. Intenzita bojů se však od roku 2015 výrazně snížila. Na Ukrajině je povinná základní vojenská služba, přičemž vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. O trestný čin se nicméně jedná, pokud povolaný nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu. Na Ukrajině existuje možnost náhradní (civilní) vojenské služby a tato služba je obvykle vykonávána v nemocnicích těmi, kteří odmítnou nastoupit vojenskou službu z náboženských důvodů. Vojáci základní vojenské služby nejsou od podzimu 2014 povoláváni do oblasti bojů na východě země. Demobilizace vojáků povolaných v rámci částečné mobilizace pak proběhla v letech 2015 a 2016.
20. Dále si žalovaný za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany opatřil i písemný materiál ze dne 30. 7. 2021, označený jako „Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, Stav: červenec 2021“ (dále jen „**zpráva o hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu**“), který byl rovněž součástí správního spisu. Z tohoto písemného materiálu se poté mimo jiné podává, že Ukrajina splňovala s výjimkou poloostrova Krym a částí Luhanské a Doněcké oblasti základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a mohla být nadále zařazena na seznamu bezpečných zemí původu.
21. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 21. 9. 2021 se podává, že žalobce se nechtěl s podklady seznámit, nechtěl se k nim ani vyjádřit a ani navrhnout jejich doplnění. Následně uvedl, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože jakmile se vrátí, tak bude muset nastoupit do armády a pošlou ho bojovat na východ země. Na dotaz, proč tuto skutečnost neuvedl dříve, odpověděl, že to nepovažoval za důležité, ale kvůli tomu odjel z Ukrajiny a žádá o udělení mezinárodní ochrany. Dále dodal, že na Ukrajině není práce ani peníze, a potvrdil, že předtím uvedené důvody jsou taktéž pravdivé.

22. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. S napadeným rozhodnutím byl žalobce seznámen v ukrajinském jazyce dne 29. 9. 2021 a stejného dne si převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, jak se podává z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 29. 9. 2021.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k následujícím závěrům, přičemž vycházel z následující právní úpravy.
24. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu *se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
25. Podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
26. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*
27. Zdejší soud předně podotýká, že předmětem přezkumu v této věci je rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, jelikož dospěl k závěru o naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Zákon o azylu v případě zjevně nedůvodných žádostí dle ustanovení § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), ustanovení § 2 odst. 1 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a ustanovení § 2 odst. 1 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Seznam takových zemí poté obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška**“).

28. Aby mohl žalovaný aplikovat ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle ustanovení § 2 bodu 24 vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu.
29. Za účelem posouzení politické a bezpečnostní situace na Ukrajině si poté žalovaný opatřil i další podklady, jejichž výčet uvedl zejména na straně 3 napadeného rozhodnutí. Konkrétně vycházel ze zprávy o situaci v zemi a zprávy o hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu. Na základě zjištění z uvedených podkladů následně žalovaný dospěl k závěru, že Ukrajina s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí bezpečnou zemí původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
30. K tomu zdejší soud uvádí, že námitku žalobce týkající se nedostatečného využití informačních zdrojů pro posouzení situace na Ukrajině ze strany žalovaného důvodnou neshledal. Žalovaný sice za účelem posouzení Ukrajiny jako bezpečné země původu skutečně vycházel ze zprávy o hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu a ze zprávy o situaci v zemi, které zpracoval právě on sám, nicméně v této souvislosti je třeba připomenout závěry obsažené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 6 Azs 327/2020-29, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „rešerše o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu, zpracované žalovaným, jsou v rámci azylového řízení běžně používány. V souzené věci představoval dokument „Uzbekistán – Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 22. 5. 2020 jeden z podkladů rozhodnutí žalovaného (vedle podkladu zpracovaného norským centrem Landinfo a podkladů zpracovaných Ministerstvem zahraničních věcí), z jehož obsahu vyplývá, že je „pouhou“ rešerší jiných externích zdrojů (např. ČTK, Reuters, americké a britské ministerstvo zahraničních věcí, Human Rights Watch).“
31. Tyto závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Z obsahu obou výše uvedených zpráv totiž vyplývá, že se jedná právě o rešerše jiných externích zdrojů, přičemž na tyto zdroje je v nich řádně odkazováno. Není proto důvod obecně pochybovat o relevanci těchto podkladů a ani skutečnost, že je připravil sám žalovaný, neodůvodňuje bez dalšího závěr o jejich nepřípustnosti, když i z ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán může jako podklad pro rozhodnutí užít skutečnosti jemu známé z úřední činnosti či podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci. Uvedené podklady tak dle názoru zdejšího soudu není možné hodnotit jako nepřípustné, když ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňovaly i požadavky kladené na takové podklady judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81), neboť informace v nich uvedené byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Ostatně žalovaný při přípravě zprávy o hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu vycházel i z žalovaným odkazované zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, jak vyplývá ze seznamu zdrojů uvedeného v závěru zprávy o hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu.
32. Z uvedených zpráv o zemi původu se poté podává dostatečné množství informací, na jejichž základě je možné dospět k závěru, že Ukrajinu bylo možné ke dni vydání napadeného rozhodnutí považovat za bezpečnou zemi původu, k němuž dospěl

- žalovaný, jak již bylo uvedeno výše, a s nímž se zdejší soud rovněž ztotožňuje (k tomu srov. kupř. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 Azs 65/2021-32, bod 9).
33. Nad rámec výše uvedené zdejší soud pouze podotýká, že co se týče konfliktu probíhajícího na východě Ukrajiny, je vhodné připomenout, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí neměl tento konflikt povahu tzv. totálního konfliktu. V tomto ohledu zdejší soud odkazuje např. na závěry uvedené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 4 Azs 12/2020-52, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že *„ani dříve, ani v současné době nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako tzv. totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 29. 11. 2017, č. j. [2 Azs 363/2017 - 35](#) nebo ze dne 7. 3. 2018, č. j. [1 Azs 440/2017 - 27](#)). Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila.“* (Srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2021, č. j. 10 Azs 375/2021-28, nebo usnesení ze dne 29. 6. 2021, č. j. 2 Azs 71/2021-26.)
34. Dále považuje zdejší soud za vhodné odkázat na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, vyjádřené např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2021, č. j. 4 Azs 81/2021-45, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS: „Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu - dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země - srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu - dnes § 16 odst. 2]. Žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu tedy musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.““* (Obdobně též např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 328/2020-27.) Jelikož tedy žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která byla plně pod kontrolou ukrajinské vlády a nebyla dotčena válečným konfliktem probíhajícím na východě země, bylo na něm, aby prokázal, že ve vztahu k němu není Ukrajina bezpečnou zemí původu.
35. Žalobce v průběhu správního řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v tomto ohledu toliko obavy z výhrůžek neznámých osob pro jeho zapojení do konfliktu na východě Ukrajiny a také obavu z povinnosti nastoupit službu v armádě. K obavám žalobce z vyhrožování zdejší soud předně podotýká, že původci pronásledování nebo vážné újmy mohou jistě být i soukromé osoby, jak dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57.

- Nicméně v takovém případě se žadatel o mezinárodní ochranu musí v zásadě vždy nejprve obrátit s žádostí o pomoc na orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny nebo ochotny účinnou ochranu poskytnout (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 4 Azs 190/2020-34).
36. Na orgány v zemi původu se však žalobce s žádostí o pomoc neobrátil a v průběhu řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl ani žádné relevantní důvody, proč by příslušné orgány vůbec nebyly schopny či ochotny poskytnout mu účinnou ochranu, když v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze tvrdil, že ukrajinská policie ho neochrání a obecně odkazoval na zkušenosti jiných osob. Tato hypotetická skepse vůči schopnosti ukrajinských státních orgánů poskytnout mu v jeho situaci účinnou ochranu založená pouze na jeho nedůvěře v činnost těchto orgánů ovšem dle zdejšího soudu nemohla být bez dalšího relevantním argumentem pro zpochybnění dostupnosti ochrany ze strany státních orgánů v zemi původu a rezignaci na její využití (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Azs 87/2021-37, bod 12, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 8 Azs 211/2020-107, bod 18). Nadto zdejší soud podotýká, že Ukrajinu nebylo možné ke dni vydání napadeného rozhodnutí považovat za zemi, v níž by příslušné orgány vůbec nebyly schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 6 Azs 168/2020-50).
37. Dále v tomto ohledu zdejší soud k námitce ohledně nedostatečného zdůvodnění reálné dostupnosti ochrany v konkrétní situaci žalobce podotýká, že v případě bezpečných zemí původu platí mimo jiné presumpce dostupnosti vnitřní ochrany a správní orgán tak nemá povinnost shromažďovat relevantní podklady k dostupnosti vnitřní ochrany v konkrétní věci, jak dovodil např. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 Az 58/2020-52, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 4270/2022. Tuto námitku tedy zdejší soud taktéž neshledal důvodnou a již k tomu pouze opakovaně uvádí, že bylo na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě nebyla ochrana ze strany ukrajinských orgánů reálně dostupná.
38. Co se týče obav z povinnosti nastoupit službu v armádě, je třeba souhlasit s žalovaným, že branná povinnost je zcela legitimním požadavkem státu kladeným na jeho občany. Její odmítání samo o sobě nepředstavuje pronásledování (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 Azs 72/2021-34, bod 15, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č. j. 5 Azs 226/2020-29, bod 16). Z žalovaným opatřených informací o zemi původu žalobce se rovněž podává, že na Ukrajině existuje možnost alternativní (civilní) služby a vojáci základní vojenské služby nejsou od podzimu roku 2014 povoláváni do bojů na východě země. Žalobce nadto v tomto ohledu uváděl pouze zcela obecná tvrzení o strachu z povolání do armády, přičemž demobilizace proběhla již v letech 2015 a 2016. V této souvislosti poté nelze nevidět ani to, že žalobce neměl dle svého tvrzení problém ani s vycestováním ze země původu.
39. Zdejší soud tedy s ohledem na vše výše uvedené souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce měl ke dni vydání napadeného rozhodnutí možnost využít ochrany příslušných orgánů v zemi původu, přičemž jeho tvrzení ohledně obav z vyhrožování neznámých osob nemohlo prokázat, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo

možné považovat Ukrajinu ve vztahu k němu za bezpečnou zemi původu. Stejně tak k tomuto závěru nebylo možné dospět ani na základě obav žalobce z povinnosti nastoupit službu v armádě a zároveň nebyla tato skutečnost prokázána ani žádným jiným způsobem. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí proto byl na místě závěr žalovaného o zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.

40. Nad rámec výše uvedeného považuje zdejší soud za vhodné odkázat i na část odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se pochybností o věrohodnosti výpovědi žalobce, s níž se zdejší soud ztotožňuje. Výpověď žalobce v rámci provedeného pohovoru totiž byla značně kusá, vnitřně rozporná a rovněž žalobce doplnil další důvody, které měly svědčit pro udělení mezinárodní ochrany, až v rámci seznámení s podklady rozhodnutí (v podrobnostech viz str. 4 napadeného rozhodnutí).
41. K obecným námitkám žalobce uvedeným v žalobě ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení poté zdejší soud uvádí, že v postupu žalovaného pochybení neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zpracováno kvalitně a jeho rozsah je odpovídající výroku, přičemž výklad zákona ze strany žalovaného v těchto ohledech zdejší soud neshledal chybným. Zároveň má zdejší soud za to, že žalovaný ke dni vydání napadeného rozhodnutí zjistil řádně všechny rozhodné okolnosti a vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, když provedl s žalobcem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při němž žalobci umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti a rovněž si za účelem posouzení, zda je Ukrajina bezpečnou zemí původu, opatřil dostatečné množství informací, které splňovaly požadavky kladené na takové informace, jak již bylo rozebráno výše.
42. Dalšími žalobními body uvedenými v podáních žalobce následujících po podané žalobě se zdejší soud nijak nezabýval, neboť tyto žalobní body byly uplatněny opožděně. Podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. totiž může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany poté lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. V projednávané věci tak byl posledním dnem lhůty pro podání žaloby 14. 10. 2021. Všechna podání žalobce následující po žalobě tedy došla na elektronickou podatelnu zdejšího soudu či byla předána k poštovní přepravě až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, pročez nebylo možné k žalobním bodům v nich obsaženým přihlédnout.
43. Naproti všemu výše uvedenému však zdejší soud musel při přezkumu napadeného rozhodnutí v souladu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35) zohlednit okolnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud totiž nemohl nevidět, že od 24. 2. 2022 na velké části území Ukrajiny po jejím napadení Ruskou federací probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt. V důsledku tohoto konfliktu z Ukrajiny odešly do okolních států milióny uprchlíků a další stále utíkají. Jde o válečný konflikt dvou států, který nemá v Evropě po roce 1945 svým rozsahem, intenzitou bojů a dopadem na dotčené civilní obyvatelstvo obdobu. Přestože žalobce na tuto skutečnost sám nepoukázal, zdejší soud jí zohlednil z vlastní iniciativy. Přihlédl přitom k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, v němž Nejvyšší správní soud připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž by byly soudy ve správním soudnictví povinny přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem

- o mezinárodní ochranu, a to např. vypuknutí válečného konfliktu na celém území země původu žadatele o mezinárodní ochranu.
44. Zdejší soud má rovněž za to, že v současné době probíhající válečný konflikt na Ukrajině v důsledku jejího napadení Ruskou federací dne 24. 2. 2022 je skutečností dnes již obecně známou (tzv. notorieta), kterou není třeba dokazovat.
45. Závěry žalovaného o absenci důvodů pro meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak již s ohledem na aktuální situaci, kdy Ukrajinu jako celek již nepochybně nelze považovat za bezpečnou zemi původu, neobstojí a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, bude vyžadovat rozsáhlé doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], když žalovaný při svém rozhodování vycházel z vyhlášky a informací, které nemohly reflektovat současnou situaci v zemi, kde aktuálně probíhá válečný konflikt, který zasahuje celé území Ukrajiny.
46. K tomu zdejší soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022 – 31, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Při soudním přezkumu se přitom soud k námitce neaplikovatelnosti § 16 odst. 2 zákona o azylu zabývá kromě existence vyvratitelné domněnky, že pro daného žadatele země původu není bezpečná, také tím, zda daná země splňuje jednotlivá kritéria bezpečnosti, jak je vymezuje Příloha I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zkoumá také, zda informace o zemi původu založené ve správním spisu dokládají, že tato země skutečně splňuje kritéria bezpečnosti. Dle všeobecně známých informací o změně bezpečnostní situace na Ukrajině je zřejmé, že v zemi dochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a celé území Ukrajiny proto nadále nesplňuje jedno z kritérií bezpečnosti. Informace o zemi původu založené ve spise a pocházející z dubna a srpna 2020 z logiky věci (neboť napadené rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány před počátkem války, která zasáhla celé ukrajinské území) nemohou dokládat, že Ukrajina tato kritéria splňuje. Nemůže proto obstát teze, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu (k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021 - 31). Nic na tom nemění ani skutečnost, že její území se s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů nachází na seznamu bezpečných zemí původu stanovených ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. Je na žalovaném, aby vyhlášku novelizoval. Ostatně čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice ukládá členským státům zajistit pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné (a § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví, že žalovaný je povinen přezkoumat seznamy zemí stanovené vyhláškou nejméně jedenkrát v kalendářním roce). S ohledem na změnu bezpečnostní situace, která je všeobecně známou skutečností, a ke které soud přihlédl, přestože nastala až po vydání rozsudku krajského soudu, neboť stěžovatelčin nucený návrat do země původu by mohl být v rozporu se zásadou non-refoulement, bude nyní povinností žalovaného, aby se žádostí stěžovatelky meritorně zabýval. Není tedy nadále na místě, aby postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Ukrajinu již nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Nejvyšší správní soud nepředjímá, jak žalovaný žádost meritorně posoudí, přestože existence důvodných obav z hrozby vážné újmy v podobě vážného obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu odůvodňuje (při splnění dalších podmínek) udělení doplňkové ochrany podle § 14a ve spojení s § 14a odst. 2 zákona o azylu.“*

47. Podle zdejšího soudu by tak návrat žalobce do země původu v současné době mohl být v rozporu s mezinárodními závazky, konkrétně pak se všeobecně uznávanou zásadou *non-refoulement*.
48. Žalovaný se tedy v dalším řízení s ohledem na změnu bezpečnostní situace, ke které zdejší soud přihlédl, přestože nastala až po vydání napadeného rozhodnutí, zaměří na meritorní posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
49. Zdejší soud nepředjímá, jak žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany meritorně posoudí, jakkoliv důvodné obavy z vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu svědčí (při splnění dalších podmínek) udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a ve spojení s ustanovením § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
50. Zdejší soud si je jistě vědom i existence prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, a také ustanovení § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaný invází vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého *podá-li cizinec, kterému byla udělena dočasná ochrana podle tohoto zákona, žádost o udělení mezinárodní ochrany nebo je-li v době podání žádosti o dočasnou ochranu podle tohoto zákona vedeno řízení ve věci mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, řízení ve věci mezinárodní ochrany se přerušuje po dobu trvání dočasné ochrany podle tohoto zákona; o tom se učiní záznam do spisu ve věci mezinárodní ochrany. Cizinec není v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany*. To nicméně nemůže nic změnit na závěru zdejšího soudu, že v současné situaci není možné žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnout jako zjevně nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, **neboť** s ohledem na aktuální situaci vyžaduje skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, rozsáhlé a zásadní doplnění. Na závěr je již pouze nutné dodat, že ačkoliv žalobce výslovně žádal nařízení jednání, rozhodl zdejší soud ve věci samé bez jednání, neboť rozhodl právě podle citovaného ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jež takový postup umožňuje, když současně nepovažoval v tomto případě nařízení jednání za nezbytné.
52. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce byl sice v řízení úspěšný, avšak žádné náklady mu nevznikly a ani je neuplatňoval. Žalovaný poté neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů nenáleží. I v případě uplatnění nákladů ze strany žalobce by však bylo na místě uvážit v této věci postup podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 19. prosince 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce